

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **A. A.**
narozen x
státní příslušnost x
bytem x
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2 – Vinohrady
proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie ČR**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2020, č. j. CPR-38733-2/ČJ-2019-930310-V223, o správním vyhoštění

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2020, č. j. CPR-38733-2/ČJ-2019-930310-V223, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Vratislava Polky, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podle § 172 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a současně potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 9. 2019, č. j. KRPS-175669-93/ČJ-2017-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, současně mu byla stanovena doba 2 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a dále mu byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že pokud jde o skutkový stav, vycházel žalovaný ze skutkových zjištění správního orgánu I. stupně. Ten zjistil, že žalobce opakovaně pobýval neoprávněně na území České republiky i jiných zemí Evropské unie, opakovaně byl v několika zemích (Česko, Rakousko, Německo, Maďarsko) odsouzen za majetkovou trestnou činnost, z Maďarska byl v roce 2016 vyhoštěn a je evidován v Schengenském informačním systému jako nežádoucí osoba do 20. 10. 2020. Od roku 2017 byly vůči žalobci činěny úkony v souvislosti s uložením povinnosti opustit Českou republiku z důvodu pobývání na jejím území víza. V rámci toho bylo zjištěno, že žalobce měl mít v České republice družku V. D., nicméně na základě její svědecké výpovědi i pobyťových kontrol v domácnosti považoval správní orgán I. stupně za neprokázané, že by žalobce a zmiňovaná žena udržovali skutečné soužití, dále vzal v potaz, že dřívější manželství žalobce s českou občankou A. A. je od roku 2009 rozvedené, načež vyhodnotil, že na žalobce nemá na území České republiky žádné dlouhodobé a trvalé vazby (k témuž závěru správní orgán I. stupně dospěl i poté, co mu jeho první rozhodnutí ze dne 5. 5. 2018 ukládající žalobci povinnost opustit Českou republiku bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 4. 2019 z důvodu nedostatku podmínek dle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Současně správní orgán I. stupně dle obdržených zpráv vyhodnotil žalobcovu zemi původu jako bezpečnou zemi, přihlédl rovněž k žalobcově trestní minulosti a jeho dřívějším protiprávním jednáním, a proto shledal za naplněné zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění z důvodu neoprávněného pobývání žalobce na území bez platného titulu. Žalovaný se s tímto závěrem ztotožnil, zároveň vyhodnotil jako nedůvodnou odvolací námitku žalobce, že již přes dva roky vede společnou domácnost s českou státní občankou L. M., neboť tato skutečnost nebyla správnímu orgánu I. stupně známa, avšak žalobci nic nebránilo zmínit se o tom již v řízení na prvním stupni. Žalovaný proto nepovažoval za důvodné, aby jen kvůli zjištění aktuálního stavu věci prvostupňové rozhodnutí rušil a vracel věc k novému projednání, navíc tvrzení žalobce o soužití s novou družkou L. M. vyhodnotil jako účelové tvrzení mající protahovat řízení.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Hlavním bodem žaloby je nesouhlas se způsobem vypořádání odvolací námitky, ve které žalobce tvrdil existenci družského vztahu s českou občankou L. M.. Žalobce zdůrazňuje, že se jmenovanou ženou navázal partnerský vztah již v polovině roku 2018, od té doby až dodnes s ní vede společnou domácnost a hodlá v tom nadále pokračovat. Vzhledem k délce tohoto soužití nepovažuje vztah za přechodný, naopak jej označuje za vztah podobný manželskému. Tuto skutečnost žalobce považuje za naprosto podstatnou okolnost pro posouzení podmínek správního vyhoštění vzhledem k ustanovení § 119 odst. 2 i § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud v minulosti o tomto vztahu neinformoval správní orgány před podáním odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, bylo tak proto, že tou dobu jeho vztah s L. M. teprve začínal. Dle žalobce však žalovaný pochybil, pokud odmítl zohlednit existenci zmiňovaného vztahu pouze z důvodu koncentrace řízení. V této souvislosti žalobce poukázal dikci § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a připojil obsáhlý rozbor tohoto ustanovení, který lze shrnout tak, že zde upravená koncentrace řízení se vztahuje především na řízení zahájená na žádost, avšak nelze ji automaticky aplikovat v řízeních z moci úřední, v nichž má být účastníkovi uložena nějaká povinnost, což je i případ správního vyhoštění. V takových situacích je naopak povinností správních orgánů zjišťovat i bez návrhu všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, jak plyne z ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, a proto není možno použít ustanovení o koncentraci řízení. Proto odmítl-li žalovaný vzít v úvahu tvrzení o více než 2 roky trvajícím vztahu s družkou, pak dle žalobce pochybil a jeho rozhodnutí proto spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul dosavadní vývoj řízení a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž je přesvědčen, že se přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi námitkami žalobce a postupoval zcela v souladu s právními předpisy. Žalobu navrhl zamítnout.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Soud po ověření, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny náležitosti na ni kladené, shledal, že jde o žalobu věcně projednatelnou. O žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění soud rozhodne do 60 dnů (§ 172 odst. 8 zákona o pobytu cizinců).
6. Jelikož již z obsahu rozhodnutí ve spojení s obsahem spisu je zřejmé, žalobní námitky odůvodňují postup podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nezasílal soud již vyjádření žalovaného na vědomí žalobci a rovnou přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání. Učinil tak z následujících důvodů:
7. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí: *„Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
8. Podle § 50 odst. 3 správního řádu platí: *„Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední*

uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“

9. Podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu platí: *„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlíží jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“*
10. V žalobě bylo zcela správně zdůrazňováno, že řízení o správním vyhoštění je svým charakterem řízením zahajovaným z moci úřední, v němž má být účastníkovi (cizinci) z moci úřední uložena povinnost (opustit území České republiky a strpět zákaz vstupu na území členských států EU). Jak žalobce rovněž správně podotkl, v těchto typech řízení jsou správní orgány povinny i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. § 50 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 3 správního řádu), a proto v odvoláních směřujícím proti rozhodnutím vzešlých z těchto typů řízení mohou být uváděny nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů v zásadě neomezeně, bez ohledu na dikci § 82 odst. 4 věty první správního řádu. V této souvislosti bylo v žalobě rovněž správně poukázáno na přílehlavé závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, který dovedl: *„Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat § 82 odst. 4 správního řádu (zásady koncentrace řízení).“* Tento závěr ostatně judikatura správního soudnictví dovozuje konstantně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29, či ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50, dostupné na www.nssoud.cz).
11. S ohledem na výše uvedené je zcela neudržitelný závěr žalovaného, že k žalobcovu tvrzení o jeho dvouletém vztahu s L. M. nebylo možno přihlížet, neboť tuto skutečnost žalobce mohl sdělit již v řízení na prvním stupni. Soud na jednu stranu nepopírá, že žalobce tak zajisté učinit mohl, neboť trvala-li jím tvrzená známost s L. M. již od poloviny roku 2018, pak mu zajisté nic nebránilo, aby v červenci 2019 – kdy byl (jak plyne ze správního spisu) správním orgánem I. stupně vyrozuměn o skončení dokazování – existenci tohoto vztahu namítal ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. V tomto kontextu skutečně nedává příliš smysl, proč se žalobce o svém vztahu s L. M. poprvé zmínil až v doplnění svého odvolání ze dne 30. 9. 2019. To ale nemění nic na tom, že žalobce tak učinit mohl, neboť – jak bylo podrobněji vysvětleno v předchozím odstavci – v řízeních vedených z moci úřední nepředstavuje vydání prvoinstančního rozhodnutí pro účastníka žádné omezení ve vztahu k právu tvrdit nové skutečnosti a navrhopvat důkazy. Paušalizující závěr žalovaného o plošném odmítnutí odvolacích námitek z důvodu jejich možného uplatnění již v řízení na prvním stupni je proto zcela nesprávný.
12. Tím samozřejmě není řečeno, že by odvolací orgán musel vyhovět veškerým důkazním návrhům, které zazní poprvé až v odvolání, samozřejmě může provedení navrženého důkazu i odmítnout. Pak ovšem musí relevantně zdůvodnit, proč návrhu na provedení důkaz nevyhověl. Je pravdou, že žalovaný – kromě (značného) důrazu na nevyhovění důkazním návrhům z důvodu možnosti jejich uplatnění na prvním

stupni – částečně naznačil i některé další důvody, pro které se odmítl zabývat otázkou žalobcem tvrzeného soužití s L. M., a to jednak nepravděpodobnost žalobcova takového soužití vzhledem k dříve uváděnému soužití s V. D., a dále neúčelnost rušení prvostupňového rozhodnutí jen kvůli zjištění aktuálního stavu věci. Ani s jedním z těchto důvodů však soud nemůže souhlasit. Argumentoval-li žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí, že „...v případě, že účastník řízení žije k datu 30. 9. 2019 téměř dva roky s paní L. M. ve společné domácnosti, tak přinejmenším do 24. 5. 2018 žije ve dvou společných domácnostech, neboť v rámci odůvodnění odvolání proti rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky argumentuje právě společnou domácností s paní D. V.“, pak jde o argumentaci zcela nepatřičnou, neboť jak plyne ze správního spisu, žalobce se ve svém odvolání ze dne 24. 5. 2018 (podanému proti předchozímu rozhodnutí ze dne 5. 5. 2018 o uložení povinnosti opustit území) hovořil pouze obecně o 'družce', nikoliv jmenovitě o V. D.. Nelze proto bez dalších relevantních souvislostí podsouvat, že žalobce měl na mysli právě V. D. (původní partnerku), a nikoliv právě L. M. (novou partnerku). Jak totiž plyne ze správního spisu, skutečnosti týkající se žalobcova možného soužití s V. D. byly naposledy prověřovány v říjnu 2017, kdy byla V. D. vyslechnuta jako svědkyně. K podání posledně zmiňovaného odvolání však došlo až v květnu 2018, tedy o více než půl roku později, což je dostatečná doba k ukončení jednoho vztahu a navázání nového. Proto uvedl-li žalobce v září 2019 v rámci druhého odvolání, že již dva roky vede domácnost s jinou ženou (jež je českou, potažmo občankou EU), nebylo možno toto tvrzení automaticky odmítnout jako nevěrohodné. Zde bylo žádoucí tvrzení žalobce ověřit, ať již místním šetřením v jeho domácnosti či svědeckým výslechem L. M.. V této souvislosti žalovaný zcela nesmyslně argumentuje, že ověření této skutečnosti (aktuálního stavu) by vyžadovalo zrušit prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný jakoby zcela zapomněl, že dokazování lze provádět v odvolacím řízení úplně stejně jako v řízení na prvním stupni (srov. § 93 odst. 1 správního řádu). Žalovaný tudíž v žádném případě nemusel rušit prvostupňové rozhodnutí jen kvůli potřebě doplnit dokazování, naopak mu nic nebránilo, aby za účelem potvrzení či vyvrácení odvolací námitky žalobce o jeho soužití s Lenkou Malou dokazování sám doplnil, a teprve na základě jeho výsledků prvostupňové rozhodnutí potvrdil, změnil či zrušil. Navíc nikde není stanoveno, že by toto dokazování musel provádět bezprostředně žalovaný, neboť může využít postup dle § 13 správního řádu a dožádat jiný věcně příslušný orgán (jiný útvar cizinecké policie), aby pro něj potřebný úkon provedl. Proto nemohl-li žalovaný sám zrealizovat místní šetření či výslech svědkyně (což je vzhledem ke vzdálenosti jeho sídla od místa žalobcovy domácnosti zcela pochopitelné), pak mu nic nebránilo dožádat místní útvar cizinecké policie, aby provedl šetření v domácnosti žalobce, a případně i vyslechl L. M. jako svědkyni. Protokoly o těchto úkonech pořízené dožádaným orgánem by pak byly součástí odvolacího spisu a plnohodnotným podkladem pro rozhodnutí o odvolání. Není přitom vyloučeno, že takto doplněné dokazování by potvrdilo domněnku žalovaného, že žalobce s L. M. ve skutečnosti nežije, ovšem stejně tak není vyloučeno, že by se prokázal opak a vyvstala by zde otázka nepřiměřenosti zásahu do rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný bohužel na možnost doplnění dokazování zcela rezignoval, a naopak zcela nesmyslně konstatoval, že ověření aktuálního stavu by vyžadovalo zrušení prvostupňového rozhodnutí.

13. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že nepokusil-li se žalovaný doplňujícím dokazováním ověřit tvrzení žalobce o jeho spolužití s L. M., pak napadené rozhodnutí vychází z neúplného skutkového stavu, který vyžaduje potřebné doplnění. Tím je dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
14. Jelikož výše uvedené vada nastala až v odvolacím řízení a je v jeho rámci odstranitelná, není dán důvod, aby soud postupoval podle § 78 odst. 3 a spolu s napadeným rozhodnutím rušil i prvostupňové rozhodnutí.
15. V dalším řízení je žalobce vázán právním názorem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), že skutečnosti namítané poprvé až v odvolacím řízení nemohou být nezohledněny jen proto, že mohly být namítány již v řízení na prvním stupni. Žalovaný se proto bude věcně zabývat tvrzením žalobce o jeho spolužití s českou občankou L. M. ve společné domácnosti a bude na něm, aby za tímto účelem v potřebném rozsahu doplnil dokazování. Je na uvážení žalovaného, zda toto dokazování provede sám, nebo prostřednictvím dožádaného orgánu, stejně tak je na jeho uvážení, které konkrétní důkazy provede. Na základě výsledků doplněného dokazování vyhodnotí, zda žalobcovo tvrzení o jeho soužití s družkou je pravdivé či nikoli. Vyjde-li najevo, že toto tvrzení pravdivé je, pak žalovaný bude muset vyhodnotit, nakolik toto soužití odpovídá rodinnému životu, a nakolik by v tomto směru představoval výkon správního vyhoštění nepřiměřený zásah. Následně rozhodne, zda je namístě prvostupňové rozhodnutí potvrdit, anebo zrušit.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové částce 6 800 Kč odpovídající odměně advokáta zahrnující dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava věci + sepsání žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.], a dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Částka nezahrnuje položku odpovídající náhradě daně z přidané hodnoty z odměny za zastoupení a náhrady hotových výdajů dle § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť z veřejně dostupných rejstříků nevyplývá, že by zástupce žalobce byl plátcem DPH, a ani on sám nedoložil, že by plátcem DPH byl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. července 2020

Mgr. Josef Straka
samosoudce